

Mary & Carol Higgins Clark
De vijfde winnaar

2010
Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Hoofdstuk 1

Donderdag, 11 december

In het hart van New Hampshire, in het pittoreske dorpje Branscombe, was iedereen druk bezig met het ophangen van de feestverlichting voor het Vreugdefestival. Dit zou de eerste keer worden dat het festival plaatsvond, maar veel inwoners van het dorpje hoopten dat het een jaarlijkse traditie zou worden. Het was de tweede week van december en het dorp barstte van de activiteit. Het dorpsplein werd door vrijwilligers, met hun gezichten gloeiend van goede wil, omgetoverd in een feestelijk wintersprookje. Zelfs het weer werkte mee: alsof het zo was afgesproken, begon het licht te sneeuwen. De vijver was al stevig bevroren – klaar voor het schaatsfestijn dat gepland stond voor het weekend. In Branscombe kon zowat iedereen schaatsen.

Een van de grotere televisiestations, BUZ, had gehoord van het Vreugdefestival in Branscombe, en was gekomen om er een verslag van te filmen. Het festival was in het leven geroepen als een ode aan de ware betekenis van het kerstfeest: om te vieren dat in een dorp als Branscombe nog werkelijke saamhorigheid bestond. Het televisieverslag moest een

hartverwarmende special worden, die op kerstavond zou worden uitgezonden.

Muffy Patton, de dertigjarige vrouw van de nieuw gekozen burgemeester, was de afgelopen zomer, tijdens een vergadering van de gemeenteraad, met het idee voor het Vreugdefestival gekomen. 'Het is tijd dat we iets bijzonders doen voor ons dorp. Andere plaatsjes in deze streek staan bekend om hun sledehondenraces of hun fietsrally's. Branscombe is al te lang onopgemerkt gebleven. We moeten het vieren dat we zo'n eenvoudig gehucht zijn dat wordt bewoond door mensen die de ouderwetse waarden en normen hooghouden. Er is geen betere plek dan Branscombe om een kind groot te brengen.'

Haar echtgenoot, Steve, was het daar van harte mee eens geweest. Als onroerendgoedmakelaar (derde generatie) kon hij het alleen maar toejuichen dat de streek werd gepromoot. Via zijn bedrijf werd een aantal huizen te koop aangeboden, dat perfect geschikt was als tweede huis op het platteland, voor mensen uit Boston bijvoorbeeld. Overtuigend en begeesterd als hij was, had hij zich volledig ingezet om iedereen enthousiast te maken voor het Vreugdefestival.

'Er zijn zo veel plekken waar Kerstmis niet meer is wat het vroeger was,' verkondigde hij. 'Het gaat alleen maar om winkelopeningstijden en verkoopgetallen.'

Al vóór Halloween staan de kunstkerstbomen in de winkels. Vrienden uit de stad zeggen dat ze helemaal chagrijnig en gedesillusioneerd worden van al het commerciële gedoe in die periode. Laten wij het weekend in familiekring vieren, met samenzang op het dorpsplein, een nieuwe set lichtjes voor de grote dennenboom en allerlei gezellige activiteiten. Wij zullen laten zien dat Kerstmis de tijd is om vrolijk en gezellig te zijn. Een tijd van vreugde.'

'Hoe organiseren we het eten?' reageerde een van de gemeenteraadsleden praktisch.

'We kunnen vragen of de supermarkt het hele spektakel wil cateren. De toegangskaartjes zouden net kostendekkend moeten zijn. We mogen van geluk spreken dat we zo'n familiebedrijf als Conklin in ons dorp hebben – het is gewoon een instituut.'

Iedereen had instemmend geknikt, met in gedachten het warme gevoel dat je kreeg als je bij Conklin binnenstapte. Het was een genot om de geur van ge-roosterde kalkoen, gebakken ham, bubbelende pastasaus en chocoladekoekjes in de oven op te snuiven, het soort eten dat zelfs een koning zou smaken. En in de schappen een paar gangpaden verderop lagen gewoon steeksleutels, tuinslangen en zelfs wasknijpers. De mensen in Branscombe hielden er nu eenmaal van om hun handdoeken en lakens in de frisse, ijskoude wind te drogen.

Tegen het einde van de bijeenkomst was iedereen laaiend enthousiast geweest. En nu, drie maanden later, zou het festival de volgende dag al beginnen. De openingsceremonie stond gepland voor vrijdagmiddag, vijf uur, op het dorpsplein. De lichtjes in Branscombes enorme kerstboom brandden al. En de lichtjes in alle andere bomen – die langs de hoofdstraat en rondom het bowlingveld – zouden exact op het moment worden ontstoken dat de Kerstman op zijn door paarden voortgetrokken slee arriveerde. Dan werden er kaarsen uitgedeeld en zou het kerkkoor het publiek voorgaan bij het zingen van kerstliederen. En daarna was er een lopend buffet in de ondergrondse gewelven van de kerk, gecombineerd met de eerste van vele vertoningen van *It's a Wonderful Life*.

De zaterdag daarop zou Nora Regan Reilly – zij had een schoonzoon die een boezemvriend van de burgemeester was – haar pas gepubliceerde boek komen signeren op de braderie. En ze had bovendien beloofd een voorleesuurkje voor de kinderen te houden. Ook werden er sledetochtjes en ritjes in een nostalgische hooiwagen georganiseerd, en de schaatsers werden begeleid door de romantische kerstliedjes van Frank Sinatra en Bing Crosby. Die zaterdagavond zou er weer een lopend buffet zijn, met daarna een opvoering door het amateurtoneelgezelschap

van Branscombe. En ten slotte werd het festival op zondagmorgen afgesloten met nog een uitgebreid ontbijt met pannenkoeken, opnieuw in de catacomben van de kerk.

Tot zover ging alles van een leien dakje.

In de supermarkt werd constant doorgewerkt om alles op tijd klaar te hebben voor het weekend. Het Vreugdefestival mocht dan voor het dorp en voor de supermarkt een geweldig idee zijn, maar de mensen die er werkten, waren echt aan het eind van hun Latijn. Normaal was deze periode – van Thanksgiving tot Nieuwjaar – al razend druk, maar nu was het gewoonweg een gekkenhuis. En dankzij de televisie-reportage verwachtte men ook veel bezoekers uit de omliggende dorpen. Iedereen die bij Conklin werkte, moest daarom in het weekend doorlopend beschikbaar zijn, om eventueel extra maaltijden te bereiden, als dat nodig mocht blijken. Dat betekende natuurlijk dat de medewerkers van de supermarkt zelf geen moment de tijd zouden hebben om van de feestelijkheden te genieten. De verwachting echter dat meneer Conklin hen deze kerst met een vettere bonus dan normaal zou belonen, maakte veel goed. Een bonus die traditiegetrouw rondom deze datum werd uitgereikt. Er waren zelfs al werknemers die hadden lopen mopperen dat dat nog niet was gebeurd.

Het kon nu niet gauw genoeg acht uur worden voor de vermoeide medewerkers. Dan zou Conklin sluiten. Toen Glenda, een van de caissières, om tien minuten voor acht haar kassa afsloot, vloog de deur open en kwam Rhoda, meneer Conklins bazige nieuwe vrouw, binnenmarcheren. In haar kielzog liep haar steeds schaapachtiger wordende echtgenoot, Sam, die ze tegenwoordig Samuel noemde. Rhoda – ver in de vijftig – en de oude Conklin hadden elkaar ontmoet tijdens een dansavond voor oudere alleenstaanden in Boston, toen Conklin een weekend bij zijn zoon op bezoek was. Rhoda had niet lang nodig gehad om te beseffen dat Sam rijp was voor de pluk. Sam Conklin, die pas weduwnaar was geworden, had niet geweten wat hem overkwám. En op een dag stond hij, in een keurig donkerblauw pak met een bloem op zijn revers, te wachten op Rhoda, die in een glitterende cocktailjurk door het middenpad van de kerk op hem toe kwam lopen. Sinds dat moment was het in de supermarkt nooit meer hetzelfde geweest. Rhoda wilde koste wat kost haar stempel op het veertigjaar oude bedrijf drukken. Een bedrijf dat het er zonder haar altijd prima vanaf had gebracht.

Rhoda meende Ralph, de slager, wiens geroosterde kalkoenen gewoonweg legendarisch waren, te moeten vertellen dat hij veel te veel boter gebruikte bij

het braden. En ook haar pogingen om de vijfenzeventigjarige schat van een Marion over te halen kant-en-klare vullingen voor haar taarten te gebruiken, vielen niet in goede aarde. Dan was er nog het geval met Tommy, een stevige, ruige, knappe vent van ergens in de twintig, met een magische hand voor broodjes en salades. Hij moest van Rhoda de portie vis die hij op de onderzeeërbroodjes deed, miniseren. En Duncan, hoofd van de versafdeling, voelde zich enorm in zijn beroepseer aangetast doordat Rhoda een gebutste appel, die hij had weggegooid, weer terug in de schappen had gelegd.

En dan was Glenda er natuurlijk nog. Glenda ging over de centen, en wist dat ze met haviksogen in de gaten werd gehouden, zodra Rhoda in de buurt was. Dat raakte haar diep. Ze werkte al bij de supermarkt sinds ze van school af was en nooit, maar dan ook nooit, was er ook maar tien cent verschil geweest in haar kassa. En dat zou ook altijd zo blijven. Op dit moment voelde Glenda zich gewoonweg misselijk worden bij de aanblik van Rhoda. Terwijl iedereen zich uit de naad had gewerkt, was mevrouw blijkbaar naar de kapper geweest. De brede witte baan die vanaf haar voorhoofd helemaal tot aan haar nek over haar gitzwarte haar liep, was net opnieuw geverfd. Vanwege die witte baan had Glenda haar ooit de bijnaam 'het stinkdier' gegeven en zo werd ze sindsdien

stiekem door de medewerkers van de supermarkt genoemd.

Rhoda kwam zelfverzekerd op Glenda aflopen: 'Wacht maar tot je de verrassing ziet die we voor de vijf belangrijkste medewerkers van de supermarkt hebben! Samuel en ik verwachten jou, Ralph, Marion, Duncan en Tommy in het kantoor zodra jullie klaar zijn met afsluiten.'

'Oké,' antwoordde Glenda, terwijl ze een wantrouwende blik wierp op de twee zware plastic tasjes van de plaatselijke lijstenmakerij, die meneer Conklin in zijn handen had. Wat zou daarin zitten?

Tien minuten later wist ze het. Eerst hadden ze allemaal een toespraakje van Rhoda moeten aanhoren over de werkelijke betekenis van Kerstmis en zo: 'Samuel en ik zijn zo blij dat de festiviteiten hier in Branscombe gaan over mensen, en niet over dingen. Over saamhorigheid, over goede burenen. En daarom hebben we ook besloten om jullie iets anders te geven dan een geldelijke bonus, die zo alleen maar te maken heeft met bezit.' En nadat ze in haar plastic tasjes was gedoken, had ze hun alle vijf een mooi ingepakt cadeau overhandigd. 'Allemaal tegelijk openmaken, anders verknoei je de verrassing voor de anderen.'

Er viel een doodse stilte in het kantoortje toen de